

Klein: Det er med Ulyst, at jeg tager Ordet i den foreliggende Sag. Det er mig ikke behageligt overhovedet at deeltage i Forhandlinger om nogen Lønningslov, men særlig føler jeg Ulyst til at tale om det foreliggende Spørgsmaal, fordi jeg af tidligere Erfaringer meget vel veed, hvorledes Udtalelser kunne blive misforstaaede og underlagte Motiver, som ingenlunde ere tilstede. Jeg har imidlertid anseet det for min uafviselige Pligt, uden Hensyn til, hvad der er mig behageligt eller ubehageligt, at udtale, hvad jeg anseer for at være rigtigt ved et Spørgsmaal, der for mig har en ganske overordentlig stor Betydning. Og jeg vil da sige, at imedens man i de foregaaende Møder, hvor denne Sag har været behandlet, har vedtaget forskellige Endringsforslag, som maatte gjøre det meget tvivlsomt for mig, om jeg nogenstunde vilde kunne stemme for en Lov, som indeholdt saadanne Bestemmelser, saa staaer det for mig aldeles klart, at jeg aldrig vil kunne forsvare for mig selv at stemme for en Lov, som indeholdt en saadan Bestemmelse som den, hvortil hele Udvælget med Undtagelse af et enkelt Medlem har gjort Forslag under Nr. 20. Det gjør mig ligesom det ærede Medlem, der udgjør Mindretallet, ondt, at der findes de Navne under dette Forslag, som der findes; det gjør mig ondt, at den ærede Ordfører har sat sit Navn derunder, og jeg kunde nævne flere andre ærede Medlemmer, hvem jeg tiltroede en skarpere Opfattelse af, hvad der forekommer mig at være tvivlsomt og tvinesaldende rigtigt. — Det foreliggende Forslag indeholder to forskellige Sider, som give Stof til Anker, der maae stille sig blot for Alle. For det Første er der det at udsætte paa Forslaget, at det rammer ikke blot de fremtidige Embedsmænd, men ogsaa de nuværende, i Henhold til bestaaende Love ansatte Embedsmænd. Og jeg kan da ikke her tilbageholde den Bemærkning, at imedens den ærede Ordfører, hvis jeg ikke feiler, satte i Spidsen for sine Udtalelser ved denne Sags Behandling, at man havde anseet det for sin Pligt noie at vaage over, at man ikke gjorde nogen Forandring til Skade for de allerede ansatte Embedsmænd — det var omtrent Meningen af hans Udtalelse —

saa har det desværre under Forhandlingerne paa flere Punkter viist sig, at naar det kom til Stykket, har man ikke taget det saa noie med i Gjærningen at udføre, hvad man saa skjønt har udtalt i Ord, og her foreligger et nyt Vidnesbyrd derom. Jeg skal ikke komme tilbage til, hvorledes man, imedens man saaledes har udtalt, at man erkjender, at de allerede ansatte Embedsmænd bør beholde, hvad de engang have opnaaet, dog ikke har taget i Betænkning, istedetfor et Sædtillæg, der efter Gjennemsnit paa det høieste Trin løb op til to Hundrede og nogle og tyve Rigsdaler aarlig, at sætte et fast Beløb, hvis Maximum, hvis jeg ikke feiler, er 175 Rd. om Aaret. Jeg skal heller ikke dvæle ved, at man har troet det rigtigt, hvor en Embedsmand er gaaet ind paa en Embedsansættelse med en stigende Gage, uden videre at borttage denne Stigning, der dog maa siges at være en uadskillig Deel af de Vilkaar, under hvilke den hele Embedsmodtagelse har fundet Sted fra hans Side. Disse to Ting høre jo til et tilbagelagt Standpunkt af Forhandlingerne, og jeg skal derfor ikke dvæle ved dem; jeg anseer ganske vist disse Afgjørelser for ikke at være rigtige, men forsaavidt der ved dem dog kun var Tale om i og for sig mindre betydelige Gjenstande, og jeg antager, at de ikke ville være af nogen stor Betydning for mange Embedsmænd, var det af den Slags Afgjørelser, jeg til Nød kunde finde mig i. Men anderledes stiller Sagen sig, naar der er Spørgsmaal om en meget betydelig Principial, hvilket forekommer mig at være Tilfældet her. Her gjør man — for at jeg skal holde mig til de nuværende Embedsmænd — den nye Ret imod disse, at man uden videre fratager dem en Ret, som efter den bestaaende Lovgivning tilkommer dem. Der er dog vistnok Sagen, som tør benegte, at de Embedsmænd, som i dette Dieblik ere ansatte i Henhold til Lønningslove, have en aldeles ubestridelig Ret til at faae Spørgsmaal angaaende Forstaaelsen af Bestemmelser i disse Lønningslove afgjorte ved Domstolene, forsaavidt der ikke særlig er gjort Undtagelser i saa Henseende. At dette forhold sig saaledes, troer jeg maa staae klart for Enhver, naar man seer hen til de for-